

Έτος ἀριθμούμεν πρῶτον
εἰς τὴν πάλαξ γῆν τῶν φώτων

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάξουμε καὶ διαλαλοῦμε
τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας
κ' ἀπ' ὅλους θέλουμε γερὴ 'ποστήριξη
γὰρ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπὸ μας.)
Ἡ Συντροφιά

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκά
Τῇ «Σπίθῳ» μας συντάσσει
κ' ὅ,τι κατὰ τὸν τόπο μας
σατυρικῶς πατάσσει.

Ἐξέκοι δὴδὸ ὁ Μίρτης μας
μετροῦ καὶ τὴν περὸν ἄμε
'κονομικὰ καὶ τὰβολὰ
γὰρ τὸ ἀρνὲ φυλάμε!

Τὰ φύλλα δεκατέσσερα μὲ τὰυτὸ ἴδιον γινῆκανε
καὶ ὅσοι ἴπῃσαν νὰ γραφτοῦν (!) στὸ Δημηρχεῖον εἶπαν
πὼς δὲν μπαρκαριστήκανε
γὰρτὶ κοροῦδευτήκανε

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΚΙ' ΑΠΟΡΕΙΣ

(Πᾶνε οἱ δύο χριστιανοὶ γὰρ νὰ προσευχηθοῦνε
κ' ὅλα τους τὰ παρὰπνοα στὸν Πλάστη τους νὰ ποῦνε)

— Τώρα ποῦ εἰσελείωσαν τὰ γλέντια καὶ οἱ ὑπάλλοι,
μαῖ ἰδέα, φίλε μου, μοῦ μῆψε στὸ κεφάλι,
νὰ τρέξουμε στὴν Ἐκκλησιά, καὶ ἐν γονυκλισίῳ
στὸν Πλάστη μας νὰ κίνομε δέησι κ' ἱκεσία.
Νὰ ποῦμε πὼς δὲν ἔχουμε στὸν Ὑψιστὸ νὰ φάμε.
Νὰ ποῦμε τὴν καπάνια μας...

— Σ' ἀκολουθῶ καὶ πᾶμε.
(Ἐμπῆκαν μὲ κατάνυξι καὶ μὲ τὰ μάτια κίτου
κ' ἀρχίσανε κ' ἐλέγανε ὅλα τὰ προικίτου).
— Θεέ, μεγαλοδόναμε, Προσιάτη μας, Πατέρα,
ἤρθαι ἐδῶ γονυκλιεῖς καὶ μὲ κενὴν γαστέρα,
νὰ ποῦμε εἰς ἐσέ, Θεέ, τὰ χάλια μας τὰ τόσα.
καὶ ἂν τοῦ ποῦμε ψέμματα, νὰ μᾶς κόπη ἡ γλῶσσα!
Ἄκου τῆς ἱκεσίας μας, ποῦ ἐν γονυκλισίῳ,
σ' ἐσένανε φωνάζουμε...

— Μὴ πῆς ἀνοησία!
— Σταμάτησ' τὸ Συνάλλαγμα, νὰ πᾶρῃ ν' ἀνεβαίνῃ.
Σταμάτησε καὶ τὸ ψωμί,
ποῦ τὴν ἄρῃ μῆρες στὴ γραμμὴ
ἔλο καὶ ἀκριβαίνῃ.
Καὶ θάρθη ὦρα καὶ σιγὴ νὰ μὴ τὸ ξαναδοῦμε!
Βοήθησέ μας, Ὑψιστε, κλαίοντες στὸ ζητοῦμε!

— Πές του πολλά γὰρ τὸ ψωμί, πές του καὶ γὰρ τὸ σῆμα.
Πές του πὼς κινδυνεύουμε ὁ Τάδες νὰ μᾶς πάρῃ!
Πές του νὰ κάμῃ ἔλεος στὴν ἀνιχνή μας Χώρα,
ποῦ κινδυνεύει νὰ χαθῇ, νὰ τὴν γλυτώσῃ τώρα.

— Θεοῦλη μου, φωνάζουμε κ' οἱ δύο ἐν κατανύξει,
νὰ μᾶς γλυτώσῃς τοὺς φτωχοὺς
ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς τροχοῦς
τῆς φανῆς ἀισχροκέρδειας, ποῦ θὰ μᾶς καταπιεῖ.
Ἄπλωσε τὸ χεράκι σου καὶ δόσε μας βοήθεια
καὶ μὴ νομίσῃς καὶ ἑοῦ πὼς λέμε παραμῦθια!

— Ὁ Βίος μας κατήγησεν ἀβίωτος, Θεοῦλη,
'Πλάσις σου μαραίνεται,
ποῦ λίγο—λίγ' ὡς φαίνεται—
π' τὰ Κηπουριά θὲ νὰ χαθῇ καὶ τὸ κοκκινόγούλι.
Κόττα τὴν πλάσι σου, Θεέ, ποῦ ὀλοένα φθίνει
καὶ δόσε στὸν κοσμάκη σου ἀγάπη καὶ εἰρήνη.

— Τὸν Δήμαρχό μας φάτισε νὰ φιάσῃ οὐρητήρια!
Δίωξι ὑφιστάμεθα τοῦ οὐδρον τὰ μαριόρια.
Δίωξι μᾶς φῶς ἠλεκτρικὸ ποῦ ἔχουμε σιοτιάδι,
καὶ στέγνωσε μᾶς πετρεῖλαιον καὶ φτήγινε τὸ λάδι,
ὁποῦ κ' ἐκεῖνον ἡ τιμὴ
ὄλ' ἀνεβαίνει μὲ ὀρμὴ
ποῦ τὴν ἀνάτη χιλιά
κ' οἱ χριστιανοὶ τοῦ σπεριονταῖν ἀνάγουν τὴν καρδιά.
Στείλε μᾶς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ πάντοτε Φοκαλίου
νὰ δίνουμε τὸ χοῦμα μας ἐν πάσῃ εὐκολίᾳ!
Φόμισ' τὲς Φιλαρμονικὲς τῶναι ἐν ἐνεργείᾳ.
Καὶ στοὺς Κορφοὺς μας χάρισε τὴν Κυριακὴ ἀργία.
γὰρ ἄχομε χαροῦν εἶναι ἀνάπανοι μὰ μέρα.
— Σὺν καὶ πολλὰ ἀρχιήγουσε νὰ τοῦ γυροῦν, λέρα!

— Φόμισε κάθε φριφουτοῦ καὶ πετάχτι τσουρδέλι

νὰ παύσῃ ὅλους τοὺς συρμούς ποῦ ἔρχονται νὰ θέλῃ,
ποῦ ὅταν γὰρ τὸ λοῦσὸ τους νὰ παίρουν μᾶς βιάζον,
τὴν τσέπη τὴν κακόμοιρη αὐτοσυγμὴ ἀδειάζον.

— Πές τοῦ Μεγαλοδόναμου, ὁποῦ τοῦ Κόσμου ἄρχει,
νὰ μὲ ποστιάσῃ καὶ ἐμὲ μαγάρι Διμετάρχῃ,
ἢ στὸ Μαντοῦμι Δήμαρχο, κλητῆρα, παιδονόμο,
τοῦτέστι κ' ὁπωσδήποτε νὰ μὴν εἶμαι στὸ δρόμο.
— Σίγω τώρα νὰ φύγομε γιὰτὶ μοῦ ἤρθε ζάλη
καὶ προσεχῶς ἐρχόμενοι τὰ ξαναλίμε πάλι..
Δίστε τὴν ὕστατη εὐχὴ
ἀπ' τὴν ἀθάνατον ψυχὴ
τὸ χεῖρι του νὰ βάλῃ.
— Σὲ προσκυνῶ, ὦ Ὑψιστε, καὶ θὰ ξαναρῶ πάλι.

Ὁ ἀ φύγομεν κ' ἀπ' τὴν
Κέρκυρα
τρανεὶ παλληκαράδες
νὰ πᾶνε τὸ Γραγκούλα μας
νὰ πράξουν μὲ φερτσάδες

Ἄπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ἔμαθαν
τὰ νέα τοῦ Γραγκούλα
δυσὸ φίλοι ἀπεφάσισαν
νὰ τὰ σφρώσουν οὐλα

Ὁ ἕνας ποῦνε τοῦ συρμῶ
καὶ τῶχει καὶ ἴση μύτη
τὸ θέλει νὰ τὸν κρᾶζουνε
ἴση μ' ἀπὸ τὸ Μ ε τ ζ ο β ε τ η ?

Ὁ ἄλλος ποῦνε φίλὸς του
καὶ καλοκαρδισμένος
ὄνομα ἔχει «Ἄου...ἄ...»
Ν τ ὀ ρ ο ς ὀ...ἐκκουσμένος!

Κ' οἱ δύο τους τὰ συμφώνησαν
κ' ἐπῆρναν ντουφέκια
νὰ πᾶν μὲ τ' ἀποσπάσματα
καὶ μὲ τ' ἀστροπελέχη

Νὰ κυνηγήσουν τὸ ληστὴ
κ' ἀτρόμητο Γραγκούλα
ποῦ τᾶχει κίμαρ θάλασσα
μὲ τὴν Περικτεροδία

Ὅπως μᾶς εἶπαν ἀγγαχῆς
θὰ πᾶνε σὲ λιγάνι
καὶ πρὶν μᾶς χαιρετήσουνε
θὰ τσουξοῦνε κρασίκι

Κ' ἡ συντροφιά εἰς τὸ καλὸ
θὰ στειλῇ καὶ τοῦ ὀ
ἄπ' οὐδ', ὅπο' ἴπῃσαν νὰ γράψουν
ἀπ' τὸ «Φρονολογέζο»

Ποιὸς τὸν βασιτᾶ;
Χορός, σαμπάνια, καὶ λιερό
μισόλογα οὐυστὰ
κᾶτε μικροσφυζίματα...
ἔ! ποιὸς διάβολος βασιτᾶς

Λεμὸς γαλιαντομ ποῦρεκο
στήθη ξεσκεπαστὰ
μπρόστα ποῦ ξεπεσοῦν ἄτροπος
ἔ! ποιὸς διάβολος βασιτᾶς

Ἐἴστε ἐξέκισα θεσπρινῆς...
(χρημαγέλιαι γελιστὰ
σᾶς ἰκλουθεῖ σὲ μὰρ γωνιά)
ἔ! ποιὸς διάβολος βασιτᾶς

Πέφτει τὸ γίντι κατὰ γῆς
καὶ σὺ ἴση πόδι τῆ; μπροστὰ
γύρω δὲν βόλκισται κινεῖς...
ἔ! ποιὸς διάβολος βασιτᾶς

Καὶ ὅταν ὄρες μοναχὸς
στέκεσαι μπρὸς γυναικετὰ
καὶ διακρίνεις κᾶτε βῶς
τὸν διάβολο ποιὸς τὸν βασιτᾶς

Αὐτὰ συμβαίνουν ἴσως
χοροῦς
τὰ δ' ἐπικλοῦθα γνωστὰ.
Ἦτοι...ἐπερδάνει ἡ μαμὴ
σ' ἐννέχ μῆνες ἴση σωστὰ!

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΡΙΟΥ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κων Στ. ἑλίτων Καρα-
βόκρη—Γαρίτσον—Σᾶς
βεβαιοῦμεν ὅτι τὸ φύλλον σᾶς

ἔστειλεται ἐκ τῆς ἀποστολῆς. Διὰ
τὴν μη λήψον τοῦ φύλλου εἰ-
σοδεῖται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ
καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὸν
κ. Δεσφινετὴν τοῦ Γραγκού-
ρα μείου πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀ-
ταξίας.

ΣΠΙΘΑ

1925

Χίλια ἐνηκονόσια εἴκοσι
καὶ πέντ' ὁ νέος χρόνος
καὶ οἱ Ρωμηοὶ σποτώνονται
γὰ κόμματα ἀφρόνως.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ «Σπίθα» μας
βδομαδιαία θάναί
καὶ ὅσοι τὴν διαβάζουνε
ἴστα γέλοια θά νὰ σκάνε.

Τὸ φύλλο ποῦ πουλιέται
κ' ἀπ' ὅλους ἀγαπιέται

Ἀεπτά πενήντα θά πουλιέται
τὸ φύλλο μας ἴσθην ἀγορά
ποῦ σὰν κ' αὐτὸ δὲν ξαναβγῆκε
ἴσθην ἐκέρκυρα κερμὰ φροά.

Συνδρομῆς γὰρ ἓνα χρό-
νο καὶ γὰρ ἕξ μῆνες
μῆνες.

Γιὰ ἓνα χρόνο εἴκοσι
δραχμαδὲς θὰ μετρήσῃ
ἐκείνος ποῦ ἴσθην «Σπίθα» μας
συνδρομητῆς θὰ γίνῃ.

Κ' ἂν ἦναι καὶ ἐξέμηνος
συνδρομητῆς νὰ μείνῃ,
δραχμοὺς δένα μοναχὰ
ἴστα χέριά μας θ' ἀφίνη.

Ἐπιστροφές, χειρόγραφα
καὶ γράμματα ἀπ' εὐθείας
νὰ στέλνῳνται ἴσθην «Σπίθα» μας
δίχως ἀργοπορίας.

Ὅσοι γὰρ τὰ παράπονα
τῶν ὑποστηρικτῶν μας
—κ' ἀδῶν τῶν δικαστῶν μας—
ζητοῦμε ἀπὸ πρῶτῆρα
ἐπιμετῆ τὴν κρίση
κ' εἴσαι ποῦ λέτε ἡ «Σπίθα» μας
χρόνια πολλὰ θὰ ζήσῃ.

Συνδρομῆς Ἑξωτῆρικῶν Ἀ'ρι I
Ἄμερικῆς, Ἀγγλίας κ'

Ὅποιος τὸ φύλλο μας κορτεῖ
καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέφει
λογίζεταῖ συνδρομητῆς
καὶ δίχως νάχη κέρει.

«ΥΓΑΛΑ» περασμένα
μὰ δροχημὴ τὸ ἓνα.

«Φύλλα» περασμένα
ὅποιος θ' ἀγοράσῃ
μὰ δροχημὴ τὸ ἓνα
εἰς τὸ χέρι θὰ μὰς σκάσῃ.

Θὰ πῶ καθυστερούμενα
ἀλλὰ καὶ χρεωζούμενα.

Ὁ μπαμπᾶς μου μὲ διέταξε
κατὰ τὰ Καρναβάλια
νὰ ξειάσω ἴσοις χοροῦς
τὰ ἡθικὰ μας χάλια

Ὅσῳν ἀδῶς καὶ μικρὸς
δὲν εἶναι ὅποιος
κ' εἶναι πολλὰ ἔξακριβωσα
μὲ πρῶτα ἐλευθερία

Ἀλλὰ μεταχειρίσθηκα
καὶ τὰς ἀκίβες «Ραίμεν»
σταῖς προσωπίδαις γὰρ νὰ ἰδῶ
ποῖοι κρόβονται «ἰν νιέν μέγισ»

Μὰ βδομητᾶρα χόρευς

μ' ἓνα μέρσο παιδάκι
κ' ἓνας βυδοήγια ἐτῶν
μὲ κάποιο κοριτσάκι

Καὶ μὰ ψηλὴ τετράπαχη
μ' ἓνα κοτὸ λελέκι
χορευτῆν, καὶ εἰ κάμανε
δὲν ξερω τὰ παρῆκει

Κάποια κόντεσσα χόρευε
μὲ ἓνα Μπολοσεβίκο,
καὶ μὴ Μπολοσεβίκαινα
μὲ τὸ Μαρκέζε Νίκο

Εἶδα καὶ ἓνα χιλιαστῆ
μὲ μὰ Ἀμερικανίδα
ποῦ ἴσθην χορὸ τῆς ἔλεγε
«Αἰ μπηλήβ χιλιατηρίδα».

Εἶδα καὶ μὰ μαθήτρια
μὲ τὸ διδάσκαλό της
ποῦ ἴσθην χορὸ τῆς ἔλεγε
πολλὰ... γὰρ τὸ καλὸ της

Κορίτσι ἀριστοκρατικὸ
χόρευε μ' ἓνα μόνιη,
ἀλλὰ τὰ περαιτέρω
νὰ οἶσ τὰ πῶ δὲν ξερω

Ἐνας Ἀρμένιος χόρευε
μὲ μὴ Ἑλληνίδα,
κ' ἓνας Μαλιέζος λαχανᾶς
μὲ μὴ μινδὸν Γαλλίδα

Μὴ «φῶμ σαβάντ» ἰχόρευε
μ' ἓνα συμπαθητῆ μου,
καὶ μὴ συμπαθητῆρια
μ' ἓνα Καθηγητῆ μου

Ἐνας πελοπόννησος μασκέ
σᾶν Τουρκιάς ντυμένος
κ' ἓνας μικρὸς καὶ ζωηρὸς
ἀπάχης φορεμένος

Εἶδα ὁποῦ εἰχόρευαν
καὶ ὅτι τὰ εἶχαν ψῆσει
μὲ δύο μάσκες ὁμορφες
καὶ τᾶχαν συμφωνήσει

Ἀλλὰ τοῦ πρότου ἦτανε,
ἔφριε! θυγατέρα!
Καὶ τ' ἄλλον ἀνεκάλυφα
πῶς ἦτανε μητέρα!

Στὸ Φοαγέ ἐκδιτάξα
μὰ τσαρῆ δασκάλα
μ' ἓνα μπᾶκάλη ἀισχροκερδῆ
ποῦ ἔλινε μαρσάλα

Καὶ ὁ δῶνος τοῦ χοροῦς αὐτοῦς
μοῦ ἔκαμε ἀηδία
καὶ σᾶν σαλάτα «Ρούσσικη»
ἡ χορευτικὴ μαρία

Ὅλα αὐτὰ ἀνέφερα
ἀργὰ εἰς τὸ μπαμπᾶ μου
ματ' εἶχα διγυρωσιμὸ
εἰς τὰ μαθήματά μου

Καὶ ὁ μπαμπᾶς ἴεστέναξε,
«ἄχ! Κόσμε, κακομοίρη,
ὁ Μπελζεβούλ μὲ τοὺς χοροῦς
ζῆρει νὰ σέ διαφθείρῃ»

Ὁ ξάδελφός μου ὁ ποητὸς
θὲ νὰ σέ καταστρέφῃ,
καὶ μὲ χοροῦς εὐρωπαϊκοῦς
θὰ ἰδῆς εἰ θὰ σοῦ παιξῇ.

Ὁ Γυρὸς τοῦ Ἐωτφόρου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΛΕΦΤΕΣ

Τοὺς κλέφτες ἔλεγε ἴσθην ποῦ
τῶν κινητῶν ἐνσήμων
ποῦ ἐφάνησαν ἀνώτεροι
λαποδύτων διασήμων

Κερνάω λόγια εὐχάριστα,
λόγια γεμάτα χάρι
ποῦ τέτοια δὲν ξανακούσες

τοῦ κλέφτη τὸ 'κουφάρι

Ἐπὶ φτωχικὸ τὸν τόπο μας
σᾶν πρίγκηπος περονούσαν
καὶ μὲ κουτοὺς ἐγέλασαν
καὶ κόσμο ἐχκλούσαν

Μὲ κονδυλιές, μὲ μυστικὰ
καὶ μὲ συνεννοήσεις
ἀρπίζαν ὅ,τι ἔβρισκαν
καὶ ὅ,τι πείν νομίσης

Κ' ἡ κλεφτουριά ἠπλώνατο
καὶ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει,
καὶ ἡ μαυρίλα, ἴσθην φτωχοῦ
τὴν ἠλάτη του ξεπέφτει

Καὶ τὸ ψωμὶ σηκώνονταν
καὶ ἀφελῆς ῥωτηθῶν
μὴπως βιπῶρετ ἄλλαξεν
διδύθουσαι γὰρ ἠεροῦσαν

Καὶ κρύφα ἐφορῶνοντο
μπαρούλα χαρτοναχῆ
κ' ἐγέμεζαν τοῦ ἠερακιῶς
πολλὰ μπικκαλεκίγια

Ἀπὸ δροχημὴ εἰς τὴ μετῆ
μὲ φθῆναι ἐπωλοῦντο
κ' ἀπ' ἄλλου; κλέφτες τέρμιους
κτεργαριὰ «ῶνοῦν»

Κ' ἡ κλεφτουριά προόδευε
καὶ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει,
σᾶν κερὸ τὸ λιχνοντοῦφακο
ποῦ μέρα νύχτα πέφτει

Γὰ φράγξ δὲν λογιόριζαν
δὲν εἶχαν σημάσια
καὶ ἀπ' τὰ ἐκπορμαδῶρα
τοῦς ἔπικαν ἀφισί.

Καὶ τὰ τιμαεὶ ἀδυνατίζαν
καὶ σταίχημα ἐδόθη
μὴπως κανεῖς τῶν πόντικῶν
τῶν ἔσωθεν ἐσῶθη

Ὁ δὲ λαὸς ἐκόμπηζε
καὶ ἀλληλορωτᾶτο
μὴπως ξεφύτρωσε κανεῖς
υἱὸς ἀπ' τὸ Ἀρκαῖο

Καὶ ἡ Κρητικὴ ἡ Θρουλικὴ
ἀφῆκε ἀπογόνους
ποῦ τὰ παιδιὰ τους νάκιναν
ἠθέλανε θιρώνους

Καὶ ἀρπίζουσι ξένα χροῖματα
καὶ κλέφτουν, κλέφτεις, κλέφτει,
κ' ἔποιο τιμαεὶ εὐρυνε
τὸ καλοῦνε μὲ νεύτη

Καὶ θῆρα θῶ καὶ θῆρα κεί
ἴσθην πάτο εὐρεθῆκαν
καὶ σᾶν κουτοὶ ποῦ ἦτανε
ἴσθην δόκιμο πινατῆκαν

Καὶ κλέφτε θῶ καὶ θοῦτα κεί
εὐρεθῆκαν ἡ λύσεις
τὴν μόνην εἰς τὸν ἄνθρωπον
ποῦ ὤρσαν ἡ φύσεις

Ἡ Μπόχα ἡ αἰώνια
τοῦς θοῦτῆξε μὲ τρόπο
καὶ ξέρισαν ἀνίποδα
ὅ,τι θοῦτῆξαν πρῶτο.

Γ.ἄρ. Γεσιώτης

Ὁ ΗΞΙΟΣ

Ἡ Σουδάνα τοῦ παπᾶ
τὸν Ἀντώνη ἀγαπᾶ
καὶ τὸν βάζει ἡ τρελλὴ
σιοῦ μπαμπᾶ της εἰς κελλί.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὰ κατάλαβ' ὁ παπᾶς
καὶ τοῦ λέει: «Θὲς ν' ἀγιάσῃς;
Ἀπ' τὸ δρόμο μας, παιδί μου,
ἄλλοτε νὰ μὴν περάσῃς!...»